

שאל טשרניחובסקי

הרי את מקסמת לי...

הרי את מקסמת לי כדת
אותו פרפר, שנברא לעולמו
לחיי יום אחד, לשעת
חתונתו בכנפי צבעונין.
הרי את מקסמת לי בתור
מקהלות יתושים, הרוקדים
על טהרה של חרשה באור,
שיר-אלם עם חמי-יום יוקדים.

הרי את מקסמת לי כדת
העשבים השוטים והאילן
המלבלב, המדברים בשפת
ניחוחות ובקשם וריחות.
הרי את מקסמת לי כיד
הכמיהה הגדולה הרנה,
הכמיהה הגדולה השותקה לעד,
הפורחה שוב שנה שנה.

הרי את מקסמת לי כדת
 עפר-אורזילא הגועה
 בדםדומי הצפירה בפאת
 יערות פסופיו לרעה.
 הרי את מקסמת לי באון
 כל כחות איתנים בחיה.
 עולמות שחרבו ושוב קמו בפאת
 כל אלפי שבטי הניה.

הרי את מקסמת לי בסוד
 כל שירת האדם וזמרתו,
 במאמרי אשפיו, בהוד וביקוד
 הלנים במסתרי דתו,
 בנחש ולחש כל שבטי עם עם,
 ביסודות רקונם ומחולם.
 הרי את מכשפת - השאר והדם -
 מקסמת עד-עולם... עד עולם...

Fichtengrund, 1929